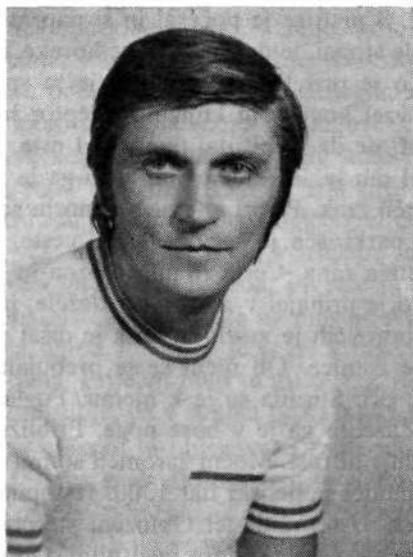

je bila majhna lina in zdelo se mu je, da vidi delček neba in zvezde. Legel je, in ker ga je zeblo, se je prestavil na bok in kolena potisnil k prsim. V obraz je čutil nekaj bodljikavega in bilo mu je neprijetno. Poskušal je zaspati, a nikakor mu ni uspelo. Stopila je do njega. Njene oči so bile vlažne. Ovila je šal okoli njegovega vratu. Okoli je bilo vse tiho.

Ko sta v njegovo celico stopila jetniški čuvaj in še neka druga oseba, ni spal, marveč je z odprtimi očmi gledal prav v vrata celice. Velela sta mu, naj se dvigne, in on je počasi vstal, stopil pred njima na hodnik. Približevala se mu je, a zdelo se mu je, da ga ne vidi. Dlje ko je stopal, daljši je bil hodnik. Spregovorila je: »Sprva je bilo vse jasno, toda kasneje se je zamotalo. Ne vem, če je kriv, vem pa, da je obudil davni čas, in upam, da ga bo napolnila ljubezen. Zunaj je sonce in jutranji dan je najlepši . . .«

Pesmi

Aleksander
Peršolja

SEN O RESNICI

Je še nisem videl same,
pa čeprav so mi rekli,
da je na tisoče tehtnic enakih.
Vseenih barv in oblik,
vseenih izkušenj,
morda laži.

Ko pa je padel mrak,
sem prestavil glavo
na tnalo

in zavpil,
pridi po krst,
se kri ni pocedila.

Ostal sem nežen,
morda preveč utrujen,
in izgubljen.

ČLOVEK V
ČLOVEKU Predolgo je biti človek,
z eno glavo,
z drugo glavo,
z glavo, ki je ni.

Predolgo je treba čakati
na dolge osti
in na lok violine,
na pomirjujoč veter,
ki odnaša in ne prinaša.

Predolgo je vse,
ko pa ti sreča
spodmika poti, prave,
neprave, ravne, vijugaste.
Vse.

Predolgo je biti človek
v zamazanih ustih človeka.

JE BIL DUH Raziskal sem te,
čeprav nisi bog.
In ničesar nisem videl.
Samo rekel si mi,
da sem ubog in slep —
pa še tisto o umrljivosti.

Niti ne veš
o obešenosti.
Zares, čisto sam bingljaš,
brezdušen in v samih besedah,
kdaj te bom čutil.

Oprosti,
danes je vojna.
Pojedel bom živo,
tebe pa pozabil,
privezan in slep.

VSAKDANJOST Takrat ko nastaja, pada,
brez sledi in dima.
Čisto topel in ves v strunah
kipi v svojem vrtu.
Prebrazdan posluša orgije bogov
in levo skalo upogiba v notranjost.

Ko dahne prvo besedo,
zmečkano in povito v krvavo vato,
izostreno v ostrih zobeh,
omahne nanj mrak,
stkan iz najtemnejše noči.

Postavi se v nič in zaspi.

SPREHOD
SKOZI VEČER Pepelnata noč in zvončkljanje
prebujenih ptičev.
Nemir med vejami starcev
z iskrami sredi oči.

Le po kaj je prišel veter.
Danes je vse mrtvo,
trudno,
zažgano.

Le po kaj je prišel
med skale
in noč.

Pepelnato zvončkljanje
in pepelnati ptiči.
Mraz med šibami,
mraz med jamami.

Noč.
Zakleta noč.